

Harangszó

A ceglédi római katolikus egyházközség lapja

Ára: 100 Ft

Fotó: Burgmann László

**Fatimai
zarándokút**

**Búcsú és családi-nap
Csemőben**

**Beszélgetés
Szeleczki Imre atyával**

XVI. évfolyam 2. szám • 2012. július

Papi jubileum

Papjaink június 18-án, pappá szentelésük évfordulóján mutattak be szentmisét a Magyarok Nagyasszonya kápolnában. Zoltán atyának az első, Levente atyának a 18. évfordulója volt ezen a napon.

A Jóisten éltesse és tartsa meg nekünk őket még sokáig!

*Egyenessé váljék az ösvény te előtted,
segítsen a szél is mindig téged.*

*Melegítse arcod az Isten igaz napja,
szemerkéljen eső földjeidre...*

És tartson meg Isten az ő védőkezeivel!

(ároni, ír áldás)

sokan emlékeznek a papról nem éppen pozitív képet rajzoló filmre, a Tövismadarakra. Pesten laktunk és nem lehettem több 10 évesnél, amikor ez a sorozat ment a tv-ben. Értelemszerűen nem igazán volt fogalmam sem a papságról, sem az Egyházzal, magáról a vallásosságról sem. Annyira emlékszem pusztán az egészből, hogy éppen édesanyámmal ültem a képernyő előtt és a jól ismert Ralph atya jelent meg, fekete reverendában. Megkérdeztem akkor édesanyámat, hogy „a papok ma is hordanak ilyet?” Ő azt válaszolta, hogy igen. Nekem erre mindössze annyi válaszem volt, hogy „én is ilyet akarok”.

A másik, ami egy életre belém vésődött, s ami viszont nem kimondottan a papsághoz kapcsolódik, hanem inkább a keresztséghez általában, az egy óvodai

emlékem, amikor valamilyen ételre azt mondtam, hogy „imádom”. Erre az óvónő rögtön kijavított, hogy az ételt szeretjük, s az Istent imádjuk. Itt azért elég erősen visszaköszön Szent Pál állítása, miszerint „a hit tehát hallásból ered” (Róm 10, 17).

– *Említetted, hogy Pesten laktál, ahonnan azután Ceglédre költöztetek. Ceglédi életutadat viszonylag már jobban ismerjük. A köztes idő hogyan telt hivatásod szempontjából?*

– *Sehogy. Értem ez alatt azt, hogy semmilyen nyilvános, látványos dolog nem történt. A vallás nem igazán játszott szerepet az életem-*

ben – érthető módon. És azt gondolom, ez a természetes. Hogy a Teremtő miként munkálkodott ez alatt hivatásomon, azt viszont csak ő tudja. Visszatekintve lehet egyes dolgokat sejteni, de igazán tudni nem. Ez viszont nem új dolog. Erről a csöndes isteni tevékenységről mindig Éva megteremtése jut eszembe. Éva úgy teremtetik meg Ádám oldalbordájából, hogy aközben Ádám a Teremtő akarata szerint mély álomban van. Ez egészen különlegesen szemlélteti, hogy az Örökkévaló tevékenységét egészében halandó nem láthatja. Sejteni sejti, de nem látja. Tehát ugyanúgy vágytam barátokra, mint mások, és ugyanúgy voltak is barátaim, mint másoknak. Kettőt név szerint is meg szeretnék említeni, akikkel mára nem sokat beszélünk, de jó szívvel gondolunk a gyermekévekre. Bánáti Hajnalkával és Goldoványi Péterrel egy háztömbben laktunk. A jó barátság azért fontos számomra a papi hivatásban, mert Jézus azt mondja apostolainak, hogy „barátainknak monda-

Fotó: Burgmann László

Június 23-án a Váci Székesegyházban Dr. Beer Miklós váci megyéspüspök úr szerpappá szentelte Kantár Norbert akolitust és áldozópappá Fekete Roland szerpapot. Ebből az alkalomból beszélgetett Lipóczkiné Erzsike Norberttel. (Fekete Rolandról a következő számunkban olvashatnak.) A szerkesztő

„Ordít az oroszlán, ki ne félne?”

– *Melyek voltak azok a pillanatok, dolgok, amelyek felébresztették benned a vágyat a papi pályára iránt?*

– *Azt viszonylag elég sokan tudják, hogy nem vallásos családból származom. Azokat az apró mozzanatok, színpalak mögötti titkokat – ha lehet így fogalmazni –, melyek szikrát gyújtottak, már kevesebben. Talán*

lak titeket” (Jn 15, 15). Nem véletlen ez, hiszen az élet jó barát nélkül elég keserű. A legjobb barátunknak pedig Krisztust kell fogadnunk.

– Végezetül a jelmondatodról. A Harangszó karácsonyi számában ezt olvastuk: „Bízatom én legyőztem a világot”. Diakónusi jelmondatod viszont nem ez. Miért?

– A papi jelmondatom marad ugyanaz, amit írtam. Ha az Örökkévaló éltet, akkor az újmisé s szentképen is az általa említett mondat fog állni. Diakónusi jelmondatnak azért választottam Ámosz próféta sorait, mert ki szerettem volna fejezni azt, hogy –egyrészt – nem az én érdemem a papi hivatás, és – másrészt – hogy mindentől függetlenül kell hirdetnem azt, aminek közlését Krisztus rám bízta.

„Ordít az oroszlán, ki ne félne? Szól az Úr, ki ne prófétálna?” (Ám 3, 8) Ez a mondat azt a fajta ma-

Kantár Norbert rajza

gától értetődőséget tükrözi, hogy milyen természetes a félelem egy oroszlán ordítása miatt, úgy olyan egyértelműnek kell lennie annak, hogy ha az Úr szól, akkor azt hitelesen közvetítik. Ugyanakkor pedig arra is rávilágít, hogy emberi esendőség, vagy környezeti nehézség nem lehet sem akadály, sem pedig kifogás az Ige hirdetésében. Ha kívánhatnék valamit, akkor azt kívánnám, hogy sokan imádkozzanak a papokért, és azokért is, akik erre a pályára készülnek lépni, hogy igehirdetésük, amely gyakrabban életpéldát jelent, mint szavakat, olyan hatásos legyen, mint az oroszlán ordítása.

Nem olyan félelmet keltő, hanem olyan, amelyik eléri a magától értetődő hatást, vagyis az Úrhoz való odafordulást.

Lipóczki Lászlóné Erzsike

Ez az öröm el ne múljék!

Nem is tudok találóbb címet adni ennek a kis cikknek, hiszen ez az első közösen megtanult énekünk címe! Péter Zoltán evangélikus lelkész, akit sok-sok éve ismerem március végén meghívtam Albertirsára a helyi Gospel-kórus koncertjére, amely kórusban a férjemmel együtt énekelünk!

Másnap telefonon beszéltünk, amikor jött az ötlet: Mi volna, ha Cegléden is megpróbálnánk valami hasonlót? Nagyon megörültünk és természetesen már 2 hét múlva meg is tartottuk az első próbát! Nem

kisebb feladatot vállaltunk, mint hogy Cegléd városában próbáljunk meg egy közös Ökumenikus Kórust alapítani! Sikerült és minden nap azért imádkozunk, hogy továbbra is megmaradjunk és a Szentlélek áldása nyugodjon szolgálatunkon! Nagyon nehéz ebben a gondokkal teli világban megállni és kimondani, hogy igenis szükségünk van Isten közelségére!

Még nehezebb aktív tag lenni egy-egy gyülekezetben és talán a legnehezebb mind emellett egy olyan közösségre is időt szakítani, ami

ökumenikus! Most már ki merem mondani, hogy sikerült! Az Együtt-nap alkalmával hallhatták kicsiny kórusunkat először szolgálni! Hatalmas öröm van a mai napig is a szívemben, hiszen tényleg sokfélék vagyunk, de milyen csodálatos is az Isten munkája, hogy így egymáshoz vezetett! Azóta eltelt 2,5 hónap és igenis a Szentlélek áldásával együtt vagyunk és készülünk további szolgálatokra is! Nagy örömmel

énekelünk és talán az a legfontosabb, hogy próbálunk zenével is az Istennek szolgálni! Ezzel az örömmel és jó kedvvel hívunk és várunk mindenkit, aki szereti a zenét és szívesen énekelne velünk, valamint kérünk mindenkit, hogy imádságban hordozzák kórusunkat!

Jutasiné Klein Kitti
„kórusvezető”

SZÁSZ TAMÁS – karnagy

Egész életemet a zene határozza meg. A hetedik osztályt már zenei szakközépiskolában kezdtem Kolozsvárott. Érettségi után következett egy rémes katonaság, majd négy év szünet után a Zeneakadémia. Azért maradtak ki évek a zenetanulásban, mert a romániai zenedékben numerus clausus volt, ami a magyar felvettek arányát korlátozta. Nem ültem tétlen, megalapítottam életem első énekkarát. Úgy éltünk, mint egy nagycsalád, jóban, rosszban együtt. Egyetemi éveim alatt alapítottam a második énekkart, az egyetemi lelkesítés felkérésére. A fent említett énekkarok mai napig működnek. A harmadik énekkart, egy mennyei hangzású fiúkorust, szintén az egy-

ház kebelén hoztam létre. Zongorát tanítottam a kolozsvári zeneiskolában, idegenlégiós énekes voltam az Állami Filharmónia

kórusában és a Magyar Opera Énekkarában. Előadóestek, külföldi körút, ősbemutató, számos fellépés jellemezte egyetemi éveimet. Abban a gondviseléses helyzetben voltam, hogy megnyertem a Stuttgarter Bachacademie ösztöniját.

Az egyetemi évek után következett egy csavaros kaland, mikor megismertem gyermekeim anyját és összeházasodtunk. Azóta rap-szodikus boldogságban élünk. Állást vállaltam a Magyar Operában karénekesként, majd hamarosan előléptettek karigazgató asszisztenssé, három évadra. Ezután felkértek szólószerepek éneklésére. Elvállaltam, de ilyen a gondviselés, az Aradi Filharmónia kért fel karigazgatónak. Pontosan egy évig voltam ott. Az a capella koncertek sora, kis és nagy oratóriumok, meg egy opera-előkészítés, vezénylések publikus és zártkörű fellépések öröme töltötte be életemet, életünket.

Kizárólag anyagi okai voltak az átköltözésünknek Magyarországra, tizenkét évvel ezelőtt. Anyagilag jobb lett ugyan helyzetünk, de más tekintetben nem. Ott hagytuk értékes barátainkat, közösségeinket, rokonainkat, otthonunkat.

Hűen kitartottunk, minden megpróbáltatásban Isten és az Egyház mellett, és ezután is, mert nincs semmi, ami miatt másként cselekednénk. A legfontosabb dolog számomra, az, amit egy jezsuita atya mondott nekem gyermekkoromban: „Kisfiam, ha a templomba viszel valamit, az mindig, mindenből a legszébb, a legjobb, a legtökéletesebb legyen, mert annál kevesebbet nem érdemes”.

SÁGI ANIKÓ

A Szent Kereszt Katolikus Általános Iskola és Óvoda biológia–technika szakos tanára vagyok. Ceglédbercelen élek édesanyámmal. Hosszas töprengés után megértettem, hogy a Jóisten nagyon-nagy, szeretetteljes családdal ajándékozott meg a hivatásomon keresztül. Gyermekek és ifjak százait készíthetem fel az életre, és indíthatom el a lehető legjobb úton.

Édesanyám és nagyszüleim szavai adják életem és tanári pályám mottóját: „A hitedet, és amit megtanultál, nem veheti el senki sem!”

Ceglédberceli vagyok, ezért meglepő és egyben megtisztelő volt Levente atya felkérése, hogy a ceglédi Egyházközségi Tanács tagja legyek. Nem kért mást, csak azt, hogy folytassam a munkám, ami számomra az Isten és az ifjúság szolgálatát jelenti.

A természet megnyugvást, kapcsolódást, kihívást, munkát és az Életet adja nekem.

Évről-évre egyre több gyermeket sikerül elvinnem a természet templomaiba, Magyarország szebb-nél-szebb erdőibe, ahol megsodál-

hatjuk Isten nagyságát, megérezhetjük közelségét és megismerhetjük jóságát! A nyári szünetet nagyon várom, de néhány hét után hiányzik az iskola, a kollégák és a tanítványok. Idén nyáron kerékpárral és gyalog járjuk be a Dunakanyar, valamint a Bakony rengetegjeit. Felejthetetlenek ezek a táborok, mert egyre nagyobb közösség épül, akik anekdotákat mesélnek egymásnak és másoknak. Mosolygó szemek, féltő pillantások kísérik őket, akik a jövőt jelképezik, az UTAT, amin végig kell menni!

BURGMANN LÁSZLÓ

– a gazdasági bizottság tagja
1945-ben születtem Sopronban a háború alatt, negyedik gyerek-

ként, a front előli menekülés közben. Édesapám a fronton volt, csakúgy, mint az I. világháborúban. Sajnos nem találkoztunk soha.

Születésem előtt eltűnt és csak 1992-ben tudtuk meg, hogy 3 hónapi hadifogság után meghalt.

Édesanyám csodálatosan helyt állt a családjáéban, és sugározta felénk édesapánk hitét és hazaszeretetét.

Nyugdíjas gépész-üzemmérnök vagyok. A GAMF Műszaki Főiskolán 1967-ben végeztem. Cegléden a VIKUV Zrt. gépészetén dolgoztam 43 évig, az utóbbi 28 évet annak vezetőjeként.

A korábbi Egyházközségi Képviselőtestületben több mint 25 évig tevékenykedtem. Már akkor is a gazdasági bizottságban dolgoztam, először számvizsgálóként, majd gazdasági felügyelőként. A 2011-ben újjáalakult Egyházközségi Tanácsban is a gazdasági bizottságban veszek részt. Szerkesztem a plébániánk honlapját és fotókkal színesítem a Galéria oldalát.

Jutkával tavasszal ünnepeltük a 45. házassági évfordulónkat. Három felnőtt gyermekünk van, és hat unokának örülhetünk. Sajnos egyik családunk sem él Cegléden. Ennek

egy előnye van: mindig ünnepnap van, ha jönnek, vagy ha mi megyünk hozzájuk. Nyaralni mostanában elő- vagy utószezonban szoktunk, szünetben a kisebb unokákra vigyázunk, vagy nálunk nyaraltatjuk a nagyobbakat – nagy örömünkre.

Családomban mindig nagy hangsúlyt kapott a közös kirándulás és a nyaralás. Sok helyre eljutottunk az akkori körülményekhez képest, melyre gyermekeink még most is szívesen emlékeznek vissza. A kempingezés örömét és Erdély varázsát Mihály atya ízlettette meg velünk 1978-ban.

DR. KÁRPÁTI LÁSZLÓ

54 éves vagyok, Cegléden születtem, ezer szál köt a ceglédi templomhoz és a plébániához. Itt kereszteltek, itt voltam elsőáldozó és bérmálkozó, majd házasságot is itt kötöttem. Fila Lajos, Pásztor Győző, Sasvári Jenő, Kiszél Mihály, Szecsódi Péter, Sza-

bó János, Korompay Tibor, Zsédely Gyula tanítása és példája a mai napig meghatározza az életemet. Kiszél Mihály atya 1977 nyarán magával vitt Erdélybe, ahol olyan barátokra találtam, mint Hajdó István és dr. Székely Dénes. Az ő barátságuk, testvéri szeretetük erősíti bennem folyamatosan a magyarságért érzett felelősséget és tenni akarást.

A gitáros kisénekkar második generációjában Zoli öcsémmel mi voltunk a zenészek. Igazán szép időszak volt ez, minden szombaton este 9-10 óráig tartó próbákkal. Ennek a korszaknak a csúcspontja volt a „Kristályóriás” előadása 1984-ben.

bó János, Korompay Tibor, Zsédely Gyula tanítása és példája a mai napig meghatározza az életemet. Kiszél Mihály atya

Feleségemet a középiskolás hit-tanon ismertem meg, az akkori ifjúsági csoportból mi lettünk az első házaspár. 1980-ban kötöttünk házasságot, négy gyermekünk – három fiú és egy lány – született.

1985-ben a munkám miatt Csemőbe költöztünk. Korábbi ismeretségünk itt teljesedett ki Szeleczi Imre atyával, aki a helyi közösség igazi lelki irányítója. Közösségünk nem nagyszámú, de talán ezért nagyon baráti, szinte családias.

Az Egyháztanácsban ma már az idősebb korosztályt képviselem, de örömmel tapasztalom a sok új kezdeményezést, amely a közösséget igyekszik formálni és építeni.

A mindennapi munka mellett ekora családban mindig van tennivaló bőven, de azért a nyár a kikapcsolódásra, feltöltődésre is alkalmat ad. Az idén sem lesz ez másként, de az „ügy még szervezés alatt áll”.

„Árpád-házi szentek és boldogok”

Szekeres Erzsébet textilművész tárlatbemutatója a Ceglédi Galériában

Talán nem volt véletlen a pedagógusnapi ünnepséggel való egybeesés június 3-án. A kiállítás megnyitóján a polgármester úr felhívta figyelmünket, hogy sajnálatos a mai fiatalok példakép nélküli világa, melyben jobb esetben egy-egy élen járó sportoló vív ki magának tiszteletet. Rock-sztárok iránt rajonganak, akik közül kevesen mutatnak fel számukra igazi értékeket. A művelődési ház aznap programjainak torlódása miatt sokan fájó szívvel hagyták ott a terem ódon hangulatát, magyarságunk és kereszténységünk óriásainak lelkületét árasztó munkákat, ARS POETIKÁT.

Erzsébet asszony vállalta az újbóli tárlatvezetést június 12-én. Előadása során megelevenedtek az addig szőnyegbe zárt alakok, váratlan, sokszor számunkra eddig ismeretlen epizódjaik nyomán. Összefüggéseiben is láttatta őket a történelem színpadán, annak embert és szentet formáló viharáiban. Ami még meglepő

volt, hogy Olgyay Gábor évekkel ezelőtt megharmonizált és sajátos módon hangszerelt, a XVI. századi kódexekből válogatott dallamai szintén, mintha csak a szövött faliképek világából pottyantak volna a nézők és hallgatók elé.

Valóban csodálatra méltó az Alkotó elhivatottsága, mellyel kizökkent világunkban is fel meri vállalni a konkrét, emberi formákat, megtisztelvén ezáltal a képzőművészetet és a látogatókat egyaránt.

Színeivel, melyek nem rikítóak, hivalkodók – a közép-kornak abba a világába kalauzol minket, ahol hit és emberség összeforrott jeles szentjeink életében. Sokan közülünk úgy távoztak a tárlatról, hogy menthetetlenül ránk ragasztották életük jelen világunkon is túlmutató példáját.

„Egy csepp emberségre” – e csepp emberségre van szüksége mindannyiunknak ahhoz, hogy bátorságunk legyen elindulni az általuk megvilágított úton.

Olgyay Katalin

Fatima és Santiago de Compostella zarándokszemmel

1917. május 13-án három szegény pásztorgyermeknek megjelent egy szépséges hölgy és azt mondta, hogy sokat kell imádkozniuk, és arra kérte őket, hogy öt egymás utáni hónap 13. napján ugyanazon órában jöjjenek el ismét. Így is tettek, és Ő (a Szűzanya) beszélt velük, titkokat bízott rájuk, amiket meg kellett őrizniük. A titkok egy része kitudódott, de a legfontosabb örökre rejtve marad. Az utolsó jelenéskor 70 000 ember nézte meg a gyerekeknek ígért csodát: a napot, amely egy ezüst koronghoz volt hasonlatos, és amit minden nehézség nélkül lehetett szemlélni. Önmaga körül forgott, mint egy tűzkerék és úgy látszott, mintha a földre zuhanna.

Ennyi ismeret talán elég is, hogy felkeltse egy hívő ember kíváncsiságát és vágyát arra, hogy felkeresse ezt a helyet és saját maga is meg akarja tapasztalni a titkot, amit olyan sok ember keres. Ez, a mára már Európa egyik legismertebb zarándokhelye, egy kis portugáliai falu, Fatima.

Be kell vallanom, hogy volt bennem némi kételkedés, vajon nincs-e egy kis túlzás ebben a nagy misztériumban?

Megérkezésünk másnapja, épp május 13-a volt. Szombat este a jelenések helyén épített kis kápolnát körülvevő hatalmas téren káprázatos látványban volt részünk. Több százezer ember, égő gyertyákkal a kéz-

ben együtt énekelte a gyönyörű énekeket, a „fatimai himnuszt”, a refrénnél egyszerre magasba emelve a gyertyákat, fényárba borítva az eget. A körmenet megindult, középen a Szűzanya virágágyon álló szobrával, a nagy téren a sok ember áhítatos tekintetétől követve. A szemek könnyel teltek meg.

Másnap ismét megismétlődött, most már napvilágnál, a délelőtti 10 órakor kezdődő ünnepi misén. Százezernél

több fehér kendő integetett a Szűzanyának a körmenet alatt. Igazából nem is történt semmi. De mégis! Nem tudom, hogyan, de a Szűzanya ott volt, velünk volt, ránk mosolygott és vigasztalt. Sokunk elvesztett földi édesanyja helyett ő lett az új anyánk. Mind sírtunk.

Csodát éltünk ott át. Nem tudom, mi a kételkedés. Elmúlt. Egy titkot kaptunk, mindenki személyesen, amit nem árulhatunk el másnak. Ez csak a miénk.

Az első jelenés óta évente kb. öt millió zarándok keresi fel ezt a helyet, hogy imádsággal és bűnbánattal tisztuljanak meg és találkozzanak a Szűzanyával, hogy ők is kapjanak egy nekik szánt titkot, ami egy egész életre feladatot ad nekik.

dr. Kerepesi Lénárd

Mi már voltunk korábban kettesben Fatimában, de éppen a zarándokcsoportokat látva, megfogalmazódott bennünk, hogy ide jó lenne visszatérni zarándoklat formájában, ezért különösképpen megörültünk, amikor tudunkra jutott a szerveződé ut híre. Aki már egyszer részt vett a jelenések évfordulóján tartott éjszakai körmeneten, látta a több százezer gyertyát, énekelte a „fatimai Himnuszt”, az többé soha nem felejtí el. Fatimában érezni lehet a Jóisten közvetlen jelenlétét a Dicsőséges Szűz Mária közvetítése által.

Egy magyar vonatkozású „élményre „ hívnánk fel a figyelmet. Fatimában gyönyörű keresztút látható, mely hasonlóan a jeruzsálemihez, olajfa ligeten halad át. A keresztút az egyik Mária jelenés helyszínét is érinti, érdekessége, hogy emigráns magyarok építették 1960-61-ben s ez tükröződik a keresztút nevében is: „Magyar Keresztút” – Calvario Hungaro. Ne felejtjük el, hogy ez a levért ’56-os forradalom után történt! Levente atya vezetésével imádkozva, énekelve, méltósággal tettük meg az utat. Annak idején -13 éve- mi egy francia zarándokcsoport után mentünk a keresztúton, jelenleg pedig egy

Fotó: Takácsné Ági

Fotó: Kerepesi Lénárd

Fotó: Kerepesi Lénárd

francia lelkipásztor csatlakozott hozzánk két hívével, amikor megtudta, hogy magyar csoport megy előtte.

A keresztútnak van egy 15. állomása is, melyet Magyarország feltámadásáért a lajosmizsei plébános és hívei állítottak hálából. A keresztút végén áll a csodálatos Szent-István Kápolna, mely szintén a világ magyarságának adakozásából épült fel. Rózsablakain a magyar szentek láthatók.

A kápolnában elénekeltük a nemzeti Himnuszt, illetve a Boldogasszony Anyánk népéneket. Az egyébként is rendkívül meghatározó momentumot tovább fokozta, hogy amint felcsendült a Himnusz, az addig csak alig megvilágított kápolnában az összes lámpa felgyulladt, s a sekrestye bejáratánál felbukkant a sekrestyés, aki velünk énekelte a Himnuszt. Amikor magyarul köszöntöttük, kiderült, hogy portugál ember, aki egyébként nem tud magyarul, de a Himnuszt és Boldogasszony Anyánkat kifogástalanul tudja, mivel az ott évtizedekig működő magyar Kondor atya kezei alatt szolgált.

A számos élmény mellett még megemlíthető, hogy az étkezőben mellettünk vacsorázó lengyel zarándokokkal az indulásuk előtti este spontán indult, majd jelentős ívűre kerekedett dalpárbajba keveredtünk, de ennek a párbajnak csak győztesei voltak, az egymásra találó lelki rokon emberek személyében.

dr. Banai Zoltán és Banai Imola

Beszélgettünk Levante atyával, ha majd hazajövünk és kérdezik tőlünk, hogy „Na, milyen volt?” - mit is lehet mondani: csupán csak annyit, hogy „Jó volt Na de mégis milyen? Hát, nagyon jó volt”, mert igazából ezt elmesélni nem könnyű.

Az út során időnként olyan érzések kerítették a hatalmukba, amelyekről csak a könnyem tudott némán kicsordulni, de, hogy mitől is pontosan, magam sem értettem. Fájdalom volt-e, vagy öröm, vagy megkönnyebbülés, nem tudom, de jó volt.

Santiago de Compostela, zarándokutunk egy másik fontos állomása, Galícia fővárosa, már a római korban is létezett, de igazi jelentőséget akkor kapott, mikor felfedezni vélték Szent Jakab apostol sírhelyét. A legenda szerint egy csillag jelezte egy szerzetesnek a helyet, aki e csillagot követve jutott el a városba.

Santiago de Compostela, zarándokutunk egy másik fontos állomása, Galícia fővárosa, már a római korban is létezett, de igazi jelentőséget akkor kapott, mikor felfedezni vélték Szent Jakab apostol sírhelyét. A legenda szerint egy csillag jelezte egy szerzetesnek a helyet, aki e csillagot követve jutott el a városba.

Santiago de Compostela, zarándokutunk egy másik fontos állomása, Galícia fővárosa, már a római korban is létezett, de igazi jelentőséget akkor kapott, mikor felfedezni vélték Szent Jakab apostol sírhelyét. A legenda szerint egy csillag jelezte egy szerzetesnek a helyet, aki e csillagot követve jutott el a városba.

Compostellába kis motyóval indultunk, mert ott töltöttük az éjszakát, a helyhez illő egyszerű, tiszta bungalókban. A 800 km-es út, az El Camino végpontjához, a Szent Jakab katedrálishoz érkeztünk, ami mind méreteit, mind a díszítését tekintve lenyűgöző.

Minden délben egy úgynevezett zarándok-misést celebrálnak, ahol felolvassák az aznap délig beérkezett zarándokok nevét, országát. A mise másik különlegessége, a füstölés, melynek során a tömjén egy óriási, talán a világ legnagyobb füstölőjéből árad, amit hosszú kötél lengetnek két oldalra.

A mise kezdetéig volt időm szétnézni. A főtéren szinte szájtátva néztem a sok érkező zarándokot, akik minden bizonnal megtették az El Camínót, legalábbis meggyőztört testük, elcsigázott arcuk erről árulkodott. Voltak, akik hosszasan ültek a kövön, csendben, imádkozva. Mások boldogan köszöntötték egymást.

Láttam egy embert, aki ült a földön, a hátát neki-támasztva a falnak, ölében egy kiskutya aludt. Azon tűnődtem, a kis jószág vele együtt ment-e végig az úton, vagy valahol csak úgy hozzácsatlakozott, de hogy együtt érkeztek meg az biztos. Annyira jó lett volna belelátni annak az embernek a gondolatába, hogy ugyan mit érezhet. Megkérdezni tőle, hogy „milyen volt”? Talán ő is csak annyit tudott volna mondani, hogy „jó volt”. Vagy, hogy: „Megcsináltam”.

Mire a mise elkezdődött, tele lett a katedrális turistákkal és zarándokokkal, jól látható volt a különbség, hogy ki kicsoda. Akik a több száz kilométeres utat megtették, inkább a földön ültek a kis hátizsákjaikkal, ami a testsúlynak csupán a tíz százaléka lehet, fáradt lábbal, de a szemükben a megérkezés büszkeségével.

Takácsné Ági

Köszönjük Istennek, hogy ott lehattunk és átélhettük ezeket a nagyszerű, felemelő pillanatokot. Mindnyáján, akik részt vehettünk ezen a zarándokúton, megújulva, hitünkben megerősödve térünk vissza.

Fotó: Kerepesi Lénárd

A karizmák

„A Lélek megnyilvánulásait mindenki azért kapja, hogy használjon vele. Egyik a bölcsesség szavait kapja a Lélek által, a másik a tudományét ugyanattól a Lélektől. Más valaki a hitet kapja ugyanabban a Lélekben, ismét más a gyógyítások adományát az egy Lélek által, vagy csodatévő hatalmat, prófétálást a szellemek megkülönböztetését, a nyelveken való beszédet vagy a nyelveken való beszéd értelmezését.”

(1 Kor 12, 7-10).

Szent Pál apostol ezekkel a szavakkal foglalja össze a Szentlélek rendkívüli működését, amelyet már a hívek első csoportja is megtapasztalt az apostolok igehirdető szolgálata során. Egyházunkban ma is vannak karizmatikus csoportok, melyek nagy jelentőséget tulajdonítanak a Lélek működésének.

Isten kegyelme állandóan működik az Ő Egyházában. A kegyelem (χ [kharisz], gratia) a Teremtő és Megváltó Isten élete bennünk a Szentlélek által. Az ember önmaga erejéből nem képes arra, hogy az Isten életében részt vegyen, mivel Isten egészen más létmódban él, mint mi. A kegyelem alanya mindig Isten, Ő az, aki belép az ember életébe, szolidaritást vállalva a törekeny emberi sorssal.

A teológiai gondolkodásban a kegyelemtan közép-pontban áll, mivel az ember üdvössége szempontjából vizsgálja Isten belső életét. Ez a gondolkodás Szent Ágoston püspök (†430) munkásságának köszönhető, mely továbbfejlődik a középkori skolasztikus teológiában Aquinói Szent Tamás (†1274), Szent Bonaventura (†1274) és Duns Scotus (†1308) munkája nyomán. A kegyelmet, mint Isten bőséges adományát a skolasztikus teológia megkülönbözteti attól függően, hogy milyen hatást fejt ki az emberre. A teremtetlen kegyelem (gratia increata) Isten jóságát, míg a teremtett kegyelem (gratia creata) ennek a jóságnak az ember életében kibontakozó hatását jelöli. A teremtett kegyelem a cselekvés szempontjából a Teremtő kegyelmére (gratia creatoris) és a Megváltó kegyelmére (gratia redemptoris) oszlik; a Teremtő kegyelmet az ember eredeti állapotként kapja meg a bűnbeesés előtt, míg a Megváltó kegyelmet Krisztus kereszthalála közvetíti a

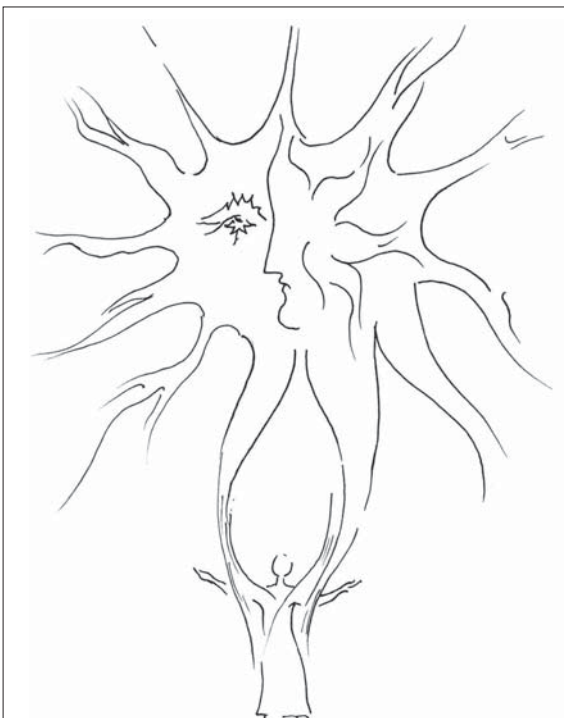
bűntől megsebzett embernek. A teremtett kegyelem az általa okozott hatások módja szerint lehet külső (gratia externa) és belső (gratia interna), az előbbi kívülről hat az emberre pl. igehirdetés, szentségek, az utóbbi belsőleg, létszerűen működik az ember lelkében. A belső teremtett kegyelem megigazulttá teszi az embert és megszenteli (gratia gratum faciens) vagy pedig alkalmassá teszi a személyt, hogy másokat szolgáljon (gratia gratis data). Ebbe az utóbbi csoportba tartoznak a karizmák.

A karizma nem csupán az isteni kegyelmet jelöli, hanem azt a különleges képességet is, amely által az ember továbbadja a Szentlélek által kapott ajándékokat a hívő közösség javára. A karizma rendkívüli ajándék, amelyet nem lehet kiérdemelni, az ember ingyenesen kapja az Istentől, hogy ennek segítségével az Egyházban szolgáljon. Szent Pál apostol is ezt emeli ki az 1 Kor 12-14-ig terjedő részben, amikor a Lélek adományairól beszél: „Így ti is, mivel lelki adományokra törekedtek, azon legyetek, hogy az egyház épülésére gazdagodjatok.” (1 Kor 14, 12).

A karizma, mint fogalom és isteni ajándék az apostoli kortól ismert, hiszen Jézus tanítványai pünkösdi napján megtapasztalták a Szentlélek működését (ld. ApCsel 2,1-36). Az Egyház kezdete, születése az első pünkösdhöz kötődik, mert az apostolok ekkor részesültek a Szentlélek kegyelmében és ettől kezdve hirdették a feltámadt Krisztusba vetett hitet. Ilyen módon a karizma, mint a Szentlélek rendkívüli adománya az egyház alapja. Ez a Lélek töltötte el az apostolokat, ennek hatására mondta el Péter apostol a pünkösdi beszédét, mely során háromezer ember megtért és felvette a keresztséget (ld. ApCsel 2,41).

Mint ahogy az ember nem képes uralni a természetet, úgy a Szentlélek tevékenységét sem tudja befolyásolni. „A szél ott fúj, ahol akar. Hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön és hová megy” (Jn 3,8). Jézus a Nikodémussal folytatott beszélgetésében ezzel a képszerű példával szemlélteti a Lélek működését. A hívő ember azzal az imádságos, nyitott szívvel tudja befogadni a Lélek ajándékait, amivel az apostolok is várták a Lélek kiáradását. A pünkösdi vasárnapi zsoltos himnusza erről az alázatos nyitottságról árulkodik: „Meghajtott fővel esdenek, jóságos Isten híveid: áraszd ránk égből gazdagon a Lélek áldott kincseit”.

Krizsán Zoltán

Szent Alphege – Canterbury mártírja

Április 19.

2012. április 19-én volt az 1000 éves évfordulója annak, hogy az angliai Canterbury érseket, Szent Alphegét

(más néven Szent Ælfheah-t) meggyilkolták a portyázó dán csapatok.

Canterbury a korai angol katolikus egyház legfontosabb érseksége volt, 597-ben vált egész Anglia első érseki székhelyévé.

Alphege Nyugat-Angliában, a X. század közepén született. Remeteéletet élt Deerhurstben, majd segédkezett a bath-i apátság át-

szervezésében, melynek első apátja lett 970 körül, majd Winchester püspökévé nevezték ki. Óriási építkezésekbe kezdett, többek között a nevéhez fűződik annak az orgonának a felállítása is, amelynek hangját a korabeli feljegyzések szerint a katedrálisban ülők csak befogott füllel tudták hallgatni, és az egész város zengett tőle. Ugyanebben az időszakban tértek vissza Angliába a dán fosztogató csapatok, és Alphege fontos szerepet töltött be a fiatal király, II. Ethelred (a „felkészületlen”) tanácsadójaként a tárgyalásokban. Néhány évtizednyi béke után a 980-as években a dán király, Villásszakállú Svend és a norvég király, Olaf Tryggvason vezetésével ismét megjelentek a viking hódítók Kelet-Angliában, és győztes csatát vívtak Maldonnál. Alphege megkeresztelte Olafot, aki szokatlan módon betartotta ígéretét, és többé nem vezetett támadást az angolok ellen.

Ismét Canterbury érseke lett, fáradhatatlanul szervezte át a vallási életet, és kiemelten támogatta Canterbury szentjeinek kultuszát.

Az „örök béke” nem tartott soká: 1011-ben a dánok elfoglalták Canterburyt, és kardélre hányták az egész lakosságot, beleértve a nőket és a csecsemőket is. Alphegét elfogták, és 48 ezer fontnak (mai árfolyamon kb. 18 millió forintnak) megfelelő váltságdíjat követeltek 1012 húsvétjára. Mivel nyilvánvalóvá vált, hogy az összeg addig nem gyűlik össze, és Alphege is visszautasította, hogy bárki váltságdíjat fizessen vagy kötelezettséget vállaljon érte, a sorsa megpecsételődött. Április 19-én az összesereglett, részeg dánok elé citálták az érseket, csontokkal és ökörkoponyákkal dobálták meg, majd az egyikük odalépett hozzá, és fejszéjével kettéhasította a koponyáját. A kijózanodott sereg másnap Londonba vitte a holttestet, ahol eltemették, majd 1023-ban átszállították földi maradványait Canterburybe az Angliát elfoglaló dán király, Nagy Knut parancsára. A király tudta, hogy nem tudja megszilárdítani a saját és

a dánok hatalmát Angliában, amíg az Európa-szerte óriási felháborodást keltő tettet nem teszi legalább részben jóvá.

Pap Zoltán

Szent Péter és Pál apostolok

Június 29.

Péter, eredeti nevén Simon, a Genézaret-tó partján fekvő Betszaidából származott. Később Kafarnaumban lakott, testvérével, Andrással együtt halász volt. Jézus hívó szavára, aki emberek halászaivá, apostollokká tette őket, azonnal letették a hálót és nyomába szegődtek. Az Úr már első találkozásuk alkalmával a Péter nevet adta Simonnak. Később megmagyarázta a név jelentését: Péter lesz a sziklaalap, amelyre egyháza épül, és föltámadása után át is adta neki az egyházi főhatalmat. Az első pünkösdkor Péter ajkáról hangzik el először a megváltás evangéliumának hirdetése. Jeruzsálemi működése börtönben végződik, ahonnan csodálatos módon kiszabadulva a hagyomány szerint hosszabb apostoli úton Szírián, Kisázsian és Görögországon keresztül Rómába megy és megalapítja a többi keresztény közösség anyaegyházát és fejét. Az apostoli zsinaton azokkal szemben, akik a pogányságból megtért hívekre is rá akarták kényszeríteni a mózesi törvényt, kimondja: nem a mózesi törvény, hanem Jézus Krisztus kegyelme által üdvözülünk. A hagyomány szerint Péter Rómában a Néró-féle keresztényüldözés alkalmával halt vértanúhalált Pál apostollal együtt.

Szent Pál a kilikiai Tarsuszban született. Zsidó családból származott, Benjamin törzséből. Születésétől fogva római polgár volt. Gyermekkorában arámul beszélt, de ugyanígy tanulta Tarsusz város nyelvét, a görögöt is. Ifjúságában a törvény szigorú megtartására nevelték. Később Jeruzsálembe küldték, ahol Gamáriel vezetésével alaposan megismerte az Ószövetséget és a bibliamagyarázó módszereit. Zsidó szokás szerint mesterséget is tanult: sátorkészítő lett. Apostoli munkája során is folytatta mesterségét, így biztosította megélhetését és függetlenségét. Nyíltan megvallja, hogy üldözte az ősegyházat, ezért tartja magát az utolsónak az apostolok közt. A damaszkuszi úton a Föltámadottal való találkozás arra szolgált bizonyossággal, hogy ő ugyanolyan apostol, mint akiket Jézus nyilvános működése során választott ki. Megtérésétől kezdve egész életét Krisztus szolgálatának szentelte. Első apostoli útja 45–49 között volt. Lukács elbeszélése szerint ekkor vette fel a görög Pál nevet a zsidó Saul helyett. Második és harmadik apostoli útja után újra átkelt Európába, rövid ideig Korintusban működött. Jeruzsálembe visszatérve letartóztatták, majd római fogsága vértanúhalállal ért véget.

Forrás: A Biblia üzenete, Mária Iskolatestvérek Szerzetes Rend, fms.

Összeállította:

Kis Attila hittanár

A csemői búcsú története

Csemő ugyan nem nagy lélekszámú település, vallásossága sem tekintendő kiemelkedőnek, mégis a zöldhalmi kápolna és újabban a község központjában megépült templom

az érdeklődőknek. Olgyay-hangok koncert, országgyűlési képviselők fóruma, közös ebéd, majd Volter-Sági: Barthimeus című műve szerepelt a műsorban. Az időjárás több évben

közismert „Olgyay-hangok” zenekar biztosított szellemi-lelki táplálékot a hallgatóságnak. 2008-ban a korábban „Parma fidei”-díjjal kitüntetett, ceglédi-csemői gyökerű Bálint József atya mondta a misét, majd beszélt az életéről. Eközben a templom oldalában főtt az ebéd, amelyet a műsort követően jó étvágygal, közösen fogyasztottunk el.

Azt, hogy ez a rendezvény nem katolikus „belügy”, bizonyítja: 2007-ben borrendi lovaggá avatásnak adtuk helyet, 2009-ben Pest megye milleniumi zászlóját a búcsúkon vette át Földi Lászlótól Bartha Alajosné polgármester.

Így érkezünk el a 2011-es évhez, amikor – Levente atya ötletére – a családi nap a csemői búcsúhoz kap-

búcsúja a ceglédi katolikusok számára is fontos eseménnyé vált.

A katolikus templom építése a rendszerváltást követően indult, amelyet az ezredfordulón a fölszentelés tetőzött be. Templomunk az „Urunk mennybemenetele” titulust viseli, ünnepe a tavasz legszebb időszakára, a pünkösd előtti vasárnapra esik. Ez szinte kínálja a lehetőséget egy olyan rendezvényre, ahol a szokottnál jóval többen jönnek össze imádkozni, ünnepelni. 2004-ben merült fel először a gondolat, hogy rendezzük meg a templom búcsúját. A szervezés élére a Csemői Polgári Kör állt.

Akkor úgy terveztük, hogy – egy hagyományos falusi búcsúhoz illően – egész napos programot kínálunk

sem fogadta kegyeibe a rendezvényt, ezért a templom melletti tér helyett a templomba szorultunk, és a hely elegendőnek bizonyult a résztvevőknek is. Annak ellenére, hogy igazi tömegeseménnyé máig sem vált a búcsú, fontos része lett a katolikus közösség életének és a község rendezvényeinek.

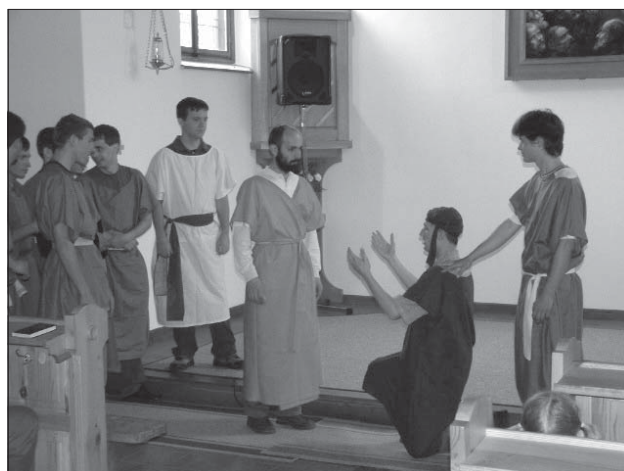
A 2004-ben kialakult programváz sokáig megmaradt: az ünnepi szentmisét követően neves előadók (Földi László, Hardy F. Gábor, dr. Hargitay András, Takaró Mihály, Béres Károly, dr. Csókay András, Pál Márta, dr. Kis Tibor) mellett szárnyaikat bontogató zenészek sora, és több alkalommal a méltán

csolódott. Ez nem csak új színt, de új keretet is adott az ünnepnek. A résztvevők jó hangulatát mutatta, hogy egy hirtelen kerekedett zápor tudott csak véget vetni az együttlétnék. Az idén a tavaly elkezdett úton haladva szerveztük meg a búcsút és családi napot, sokan voltunk együtt, örömben, egyetértésben.

A szervezők egyikeként gondolom azt, hogy az igyekezetünk nem hiábavaló. A résztvevők visszajelzéseiből erőt merítve azon dolgozunk, azon törjük a fejünket, hogy minden évben tartalmas, színvonalas esemény legyen a csemői búcsú, amelyben a misehallgatás lelki élményét a kísérő programok tovább színezzik, erősítik.

Dr. Kárpáti László

A venyigés prépost

Elnézem Szeleczi Imre atya méházó, végtelen nyugodtságot árasztó arcát, hallgatom lassú, megfontolt beszédét, ahogy a számára oly kedves elfoglaltságáról beszél, és közben Arany János sorai visszhangoznak bennem: „Kertészkedem méházán, nyugodtan, //A fák sebeit kötözöm...”.

– Imre atya tősgyökeres ceglédi?

– Igen, mindkét ágról. Bocskai úton volt kovácsműhelye a nagypapámnak. A szülői ház a Damjanich utcában van. Ide jártam a Katolikus Általános Iskolába, majd a Gimnáziumba. Szeleczi Miska bácsi volt az akkori gimnáziumi igazgató, idős tanár. Sokan összetévesztették a nevünket, rajtam ragadt a Mihály név.

– Tart még kapcsolatot a régi iskolatársakkal, gyerekkori barátokkal?

– Igen például Szij Karcsival, gimnáziumi társammal tartottam, de két éve meghalt. Érettségi találkozón igyekeztem ott lenni. Ahogy múltak az évek mindig kevesebben és kevesebben találkoztunk, alig vagyunk már, sokan meghaltak.

– Hogyan lett Imre atyából pap? Szüleitől vagy tanáraitól kapott ösztönzést?

– Apám egész más világban élt, nem akarta tudomásul venni, hogy én a szeminárium felé kacsingatok. Persze aztán később megbékélt ezzel. Édesanyám nagyon vallásos, imádságos asszony volt és nagy szerepe volt abban, hogy a papi hivatást választottam. Petróczy Sándor atya volt az egyik elindító. Két évig volt itt a Gimnáziumban hittanár, aztán Vácra helyezték. Péteri püspök atya vett fel a teológiára 1948-ban. Négy évig Vácott tanultam. Akkor kezdtek olyan zűrös állapotok lenni, a püspököt letartóztatták. Elvették a váci szemináriumot, elkergették minket onnan, Egerbe helyeztek át bennünket. Részben jöttek a tanárok is velünk, részben meg az új egri

tanárok készítettek minket. Az egri kispapokkal együtt tanultunk.

– Hogyan zajlott a pappá szentelése?

– Az utolsó év félévi vizsgái után már ki volt tűzve a papszentelés február elsejére, úgy volt, hogy az egrieket az Egri Székesegyházban, a váciakat pedig a Váci Székesegyházban fogja Péteri József püspök atya felszentelni. Kimentek a meghívók családnak, barátoknak, ceglédieknek. Előtte egy héttel jött a hír, hogy a püspököt házi őrizetbe vették, a szentelés elmarad. Aztán megengedték, hogy egy héttel később a 14 végzőst felszentelje a váci segédpüspök Egerben, a szeminárium kápolnájában. Utána hazamehettünk

Fotó: Burgmann László

egy hétre, hogy tudjunk első misét tartani. Taraba kanonok úr, az akkori ceglédi plébános nem engedett nagy ünneplést, a misét elmondhattam a templomban, de a plébánián nem tudott fogadni engem és a családomat. Akkoriban nagyon szemmel tartották az embereket, figyelték az egyházi megmozdulásokat. A szüleim mégis úgy döntöttek, hogy meghívják a rokonságot, és vendégszolgálatot látják a plébánost, káplánokat is. Úgy voltak vele, hogy a plébánián nem lehet ugyan semmit tartani, de

ahhoz már semmi közük, hogy az ember kit hív meg a saját házába.

– Hol szolgált Imre atya Cegléd előtt és hogyan emlékszik vissza azokra az időkre?

– A felszentelés után Kiskundorozsmára kerültem káplánnak, másfél évig voltam ott. Nem örültem, hogy elhelyeztek onnan, nagyon szerettem ott lenni, aranyos, jó emberek voltak Dorozsmán. Szinte belebetegedtem, hogy el kellett jönnöm, de a szolnoki temetői plébániáról aposztatált, vagyis kilépett az egyik káplán, és az ő helyére kerültem. Az ő plébánosát beerőszakolták a békepapság közé, ráijesztettek kegyetlenül, hogy idős szüleit megkínózzák, agyonverik. Így kénytelen volt nekik behódolni, Vácra helyezték a püspök mellé, mint békepap, hogy

vigyázzon, nehogy túl jól működjön a püspök. Voltak aztán még ilyenek. Miután odakerültem, velem történt egyszer, hogy a templom külső ajtajára helyeztem egy nagybőjti lelki gyakorlatra hívó írást. Jött a bajuzos püspök, lett belőle akkora cirksusz! Alig tudtak kimagyarázni engem. Olyan is volt, hogy a hitoktatást hirdették a kollégák, a plébániára kitétték az időpontokat és akkora baj lett belőle, a püspökkel aláírást írtak a dispoziciókat ilyen esetben. Egy évet és három hónapot töltöttem Szol-

nokon, a Szentlélek Templomban. Aztán jött az '56-os forradalom, az már Vácott ért. A Székesegyházba kerültem, szintén káplánnak. Nagyon aranyos plébánosom volt, a Nagy Géza kanonok úr, melegszívű, jó ember. Jól éreztem magam Vácott, csak meg kellett szokni, mert minden ilyen áthelyezés keservesen nehéz volt. Befogadó hívek és jó ministránsgárda volt Vácott. A forradalom győztes napjaiban teljes gőzzel beindult a hitoktatás, reggeltől-estig hittan óráim voltak. Hazahozták a fogságból Péteri püspököt, nagy felvonulás, hatalmas tömeg volt a Székesegyház előtt, amely köszöntötte és ünnepelte a hazatérő internált püspököt. Nem sokáig tartott. A püspököt egykettőre házi őrizetbe vették, aztán visszavitték Hejcére, száműzetésbe tulajdonképpen. Akkoriban nagyon féltünk. A plébánia szomszédságában volt egy nagy leányiskola, ott folyt a hitoktatás és a vörös csillag helyett feltettek egy nagy keresztet, amit én szereztem. Abból is nagy cirkusz kerekedett. Aztán, a Székesegyház előtti téren volt egy hatalmas szovjet emlékmű, azt akarták ledönteni a forradalom után. Nagy teherautókkal próbálták, de nem bírták azt a hatalmas márványt, így én és a káplántársam felmentünk a kocsira, „nehezeknek”, hogy sikerüljön lebontani. Aki ezt az egészet indítványozta, és aki szervezte, annak nagy baja lett ebből, engem kimentettek, a káplántársamra fogták, hogy csak ő volt fenn az autón. Ő akkor már disszidált, nem volt veszélyben. A következő év tavaszán Kecskemétre kerültem, egy kis templomba. Ott voltam hitoktató egy évig. Egy öreg plébános volt ott, ferences atya, igen kedves ember. Onnan kerültem Csemőbe. A csemői lelkészség akkor alakult. Tíz éven keresztül semmiféle misézési lehetőség nem volt. Bács megyében, a tanyai iskolákba beengedték a papot misézni, Pest megyében viszont egyáltalán nem lehetett misézni. Még a házaknál se, iskolákban végképp nem. Petróczi atya akkor már Vácról idekerült Ceglédre, Taraba mellé, neki rengeteget kellett harcolni azért, hogy

Csemőben lehessen valamiféle misézési lehetőség.

– *Miért épp Imre atyát helyezték Csemőbe?*

– Mert Petróczi atya tudta, hogy Csemőben minden háznál áll a bor, és ide nem lehetett egy olyan embert tenni, aki szereti a bort, mármint részegségig. Kerestük az alkalmat, hogy hol lenne egy misézési lehetőség számunkra, és akkor ezt a zöldhalmi kápolnát találtuk jónak. A legsűrűbben lakott része volt a községnek ez a környék. Sikerült

Fotó: Burgmann László

megvenni az épületet. Nagyon rossz állapotban volt. Borház volt korábban. 1958 decemberében volt az első mise. Ott kellett lakni, mert féltünk az önkényes lakásfoglalóktól.

– *Csemő ismerős volt Imre atyának, rokonok is laktak ott?*

– A nagyapám itt lakott, szőlősük volt, nem messze onnan, ahol a kápolnát sikerült megvásárolni. Édesapámnak sokat segítettem, a szőlővel bajlódtam, Korompay atya el is nevezett venyigés prépostnak. Amikor elkezdtuk művelni a szőlőt, volt olyan év, hogy 2 hektó volt a szüret, volt, hogy 25 hektó bor termett. Édesapámtól próbáltam ellesni a borkészítést. Most is van 4-5 sor szőlő. Tavaly volt 4 hektó bor. Amikor 25 hektó volt, mind el tudtam adni kollégáknak, misebornak. Régen híres volt a csemői bor. Szeretek kertészkedni is, van egy kis konyhakert, meg gyümölcsfák.

– *Csemőből hogyan került Ceglédre?*

– Csemőben a létszám lepadt, be kellett járnom Ceglédre, Szabó György plébánossága alatt, hetenként két napot voltam itt a plébánián, aztán 1973-74 körül költözhettem be végleg Ceglédre. Innen elhelyezték az akkoriban itt szolgáló atyát, a püspök nem adott más helyette, megüresedett ez a szoba, és aztán, hogy ne legyen kipányvázva ott a magányba, Csemőbe, elfoglalhattam ezt a szobát.

– *Hosszú ideig volt káplán Kiszél Mihály atya idejében. Milyen volt a kapcsolatuk?*

– Jól voltam a Mihály atyával. Nem volt soha különösebb incidens közöttünk. Elég hosszú időn keresztül ketten voltunk csak a plébánián. Aztán elkerült innen és volt egy kis félreértés közöttünk. A csemői egyháztanács elnöke, illetve a templom főgondnoka felkért, hogy írjam meg a templom történetét. Akkor én leírtam a dolgokat, mi volt, hogy volt. A Keresztény Élet újságírójának kellett elküldenem. Azt írtam utóiratként, hogy bármelyik részt kihagyhatja, ha akarja, de nem kívánom azt, hogy visszaküldje a jóváhagyott szöveget. Megjelent a cikk, de az újságíró hozzáírt pár sort az elejére, hogy az egész templomépítés az én érdemem. Közben a Mihály atya csinált mindent, ő adta a pénzt is. Sajnos nem szóltam a Mihálynak, hogy ezt nem én írtam, hanem csak úgy hozzáadta az újságíró. Nagyon rosszul fogadta. Bánt, hogy akkor nem tettem a helyére a dolgokat, és akaratlanul megsértettem őt. Nagyon sokat tett azért, hogy ott templom legyen, oroszánrésze volt benne.

– *Most Imre atya misézik ott, ugye?*

– Igen, minden vasárnap 10 órakor. Ebben az új templomban mindig többen vannak, mint a régi kápolnában, ahol csak havonta egyszer van mise. Elnéptelenedett ott a környék. Egypáran vannak, akik nagyon ragaszkodnak hozzá, hogy ne hagyjuk el az ottani miséket.

– *Imre atya mindig káplán volt, ahogy így végighallgattam az élet-*

útját, nem akart volna önálló vezetője lenni egy egyházközségnek?

– Nem akartam. A szüleim ceglédiek, itt voltak a közelemben. Kaptam ajánlatokat a váciaktól, amikor már Csemőben voltam, de a szüleimet nem akartam itt hagyni. Ők kitarítottak mellettem, gondoltam, maradok én is. Egyik paptársam, barátom írta egyszer arról a helyről, ahol szolgált, hogy: „Itt lámpával sem talál az ember papi örömet”. Erre mondtam én, hogy mind az öt helyemen a Jóisten a tenyerén hordozott és elkényeztetett, úgy, hogy én nem is vágytam soha más-hová. Vác volt talán egy kicsit zajosabb nekem, ott nemcsak plébános van, hanem kanonok, püspök meg egyebek, túl sokan, onnan kértem egyedül az elhelyezésemet.

– Az Ön csendes lelkialkata nem fért össze azzal a nagy nyüzsgéssel. Mostanság mozgalmas élet van a ceglédi plébánián is. Hogyan viseli?

– Örülök neki, hogy élet van

és nem üres a plébánia. Nagy a jövés-menés, plébánosok jönnek-mennek, sok a változás, de engem különösképpen nem zavar ez. Nekem egyre kevesebb a kötelezettségem, nyugodt nyugdíjas korom van. Csemő meg állandó.

– Mit jelent az atyának, hogy Csemő és Cegléd díszpolgára?

– Nem illet az engem. Három év különbséggel kaptam, előbb Csemőben, aztán Cegléden, de másnak kellett volna adni. Annak, aki jobban megérdemli. Majdnem belebetegedtem, mikor megkaptam. Nem szeretem, ha ünnepelek.

– Szeret háttérben maradni?

– Az a legjobb. (Nem tudom, ennek a cikknek is muszáj megjelenni?)

– 1953. február 8-án szentelték fel Imre atyát, azóta folyamatosan szolgál. Hogy látja a papi helyzetet manapság?

– A gond az, hogy egyre nehezebb a fiatalokkal foglalkozni. Beletörök a

bicskája hitoktatónak, plébánosnak egyaránt. Nem irigylem a fiatal papokat. Nem fontos a családoknak, hogy a gyerek megismerje a hitének az igazságait, hogy megtanuljon imádkozni. Nagyon kevés család, ahol van otthoni háttér, a nélkül pedig a lelkét kiteheti a pap. Talán ez is közrejátszhat, hogy egyre kevesebb a pap. Nem fontos a hit, nem fontos az Isten. Nehéz ezen változtatni. Személyes kapcsolat kellene az emberekkel, a fiatalokkal. Szerencsére vannak családok, akik nem törődnek a kritikákkal, gyakorolják a hitüket. Levente meg sokat megy és építi a kapcsolatot a hívekkel.

– Ha most visszapörgetnénk az időt, ugyanezt a hivatást választaná?

– Igen. Nincs más. Ez az utam, és hála Istennek, hogy eddig sikerült így végigjárni. A Jóisten adta a kegyelmét, mert nem én választottam, hanem ő választott engem.

Kabdebó-Ladik Livia

Ifjúsági oldal

Amikor Líviával beszélgettünk arról, hogy a megújult Harangszóban egy ifjúsági oldal is helyet kaphatna, nagyon lelkes voltam. Arra gondoltam, jó lenne megosztani azt a sok örömet, nehézséget, amit a fiatalokkal közösen átélünk. Aztán amikor elérkezett a cikke

megírásának ideje, nem értettem, hogy lehettem ennyire balga, hogy egy ilyen feladatot a nyakamba vettem. Miről is írhatnánk, hiszen nem teszünk semmit! A plébánia három ifjúsági közösségéről – kis- és nagy ifiról, illetve a roma csoportról beszélek. Aztán megkértem néhány

nyukat, írjanak néhány sort, miért járnak, mi a jó és mi a kevésbé jó az ifikben. Nagyon ritkán beszélünk erről. Amikor megérkeztek az első írások, egészen meghatódtam. Sokszor úgy érzem, hogy tehetetlen vagyok, csak tapogatózok, mire is lenne szükségük, mire nyitottak, mi foglalkoztatja őket... és sokszor melléfogok. De amikor megérkeztek ezek a levelek, azt éreztem, erőtlensé-

gém az igazi erő. A mi Atyánk kiegészíti, teljessé és gyümölcsözővé teszi az én próbálkozásaimat. Nem tehetek mást, mint néhány Istenben hívő focistánál szokás egy-egy gól után: mindkét kezemet az ég felé emelem, Övé minden dicsőség! Amit pedig a fiatalokon keresztül ráadás-ként kapok, hogy nem csak tudhatom, de sokszor érezhetem is, hogy mennyire szeret Isten.

Turai Dénes katekéta

Ifire járni jó!

Az ifibe remek dolog járni. Ez egy olyan közösség, ami magába foglalja a játékot, a szórakozást, az imádságot és a közös beszélgetést.

A közösség körülbelül 4 évvel ezelőtt alakult Turai Dénes szervezésében. Az akkor még csak néhány tagot számláló csoport mára már egy sokkal nagyobb közösséggé nőtte ki magát. Sőt! A nagyok és a kisebbek kettő csoportra oszlottak: létrejött a „nagy ifi” és a „kis ifi”. Az ifi rengeteg érdekes programot tartogat mindenkire számára. 2011 nyarán ötnapos biciklis Balaton-kerülő túrát tettünk. Volt fürdés, közös táborfűz, rengeteg biciklizés, közös móka, szórakozás, érdekes programok.

A biciklitúrát mindenki nagyon élvezte. Most büszkén mondhatjuk el magunkról, hogy megkerültük a Balatont.

De nem csak ezt a kirándulást tudhatjuk a hátunk mögött. Járunk már a Csattogó-völgyben, vagy például a „pocsolyánál” Törtel

mellett, ami egy meleg vízi termálforrás. Sok közös programunk volt, például a szilveszterezés, a húsvéti virrasztás, vagy a karácsonyi ajándékozás. Mikulás napjának környékén ajándécsomagokat osztottunk szét a szegények között. Nem csak ilyen különleges alkalmaink vannak. Min-

den pénteken tart Dénes bácsi ifit. Itt mindig jól érezzük magunkat.

Ez egy olyan hely, ahová mindenki szívesen jár, egy színfolt a hétköznapokban. Aki ifire jár, nem kötelességből teszi, hanem azért mert ifire járni jó!

Kuthy Emese – Oláh Eszter

Kis-ifisek a közösségről

Az ifjúsági hittan kisebbik csoportja péntek délután szokott összejönni a közösségi házban. Minden ilyen alkalommal van egy téma. Pl.: Ha annyi pénzed lenne, amennyit csak el tudsz magadnak képzelni, mire költenéd a vagyonodat? Meghívnád a családodat egyheti nyaralásra? Vennél rajta egy versenybiciklit? Kifizetnéd a gáz vagy villanyszámlát a szüleid helyett? Adnál belőle a rászorulóknak vagy elköntenéd édességre? Ezeket a témákat mindig közösen megbeszéljük és meghallgatjuk a másik véleményét is. A fennmaradt időben mindenféle jó játékot játszunk. Általában felváltva hozunk kekszket, ropit, vagy ha valakinek születésnapja van a héten, akkor hozhat süteményt vagy tortát. Még készül az ifjúsági hittan részére egy külön szoba, ahol lesznek ott alvós bulik. Télen közös szánkózás, hóemberépítés és hócsata van a Kámáni erdőben, nyáron egyhetes tábor. A táborban: sátrakban alvás, vízben lubickolás, sok kirándulás, gyalogos túrák, esetleg pár gombóc fagyalt, sok játék, bújócska, fogócska, kidobó, méta és számháború!

Lovas Kincső

Azért szeretek a kis ifire járni, mert ott vannak a legjobb barátaim, akikkel így az iskolán kívül is találkozni tudok, és közös programokon vehetünk részt. Annak különösen örülök, hogy pénteken szoktunk találkozni, amikor már nem kell a délutáni tanulással foglalkoznom, és így ráérek. Legjobban a közös játékokat szeretem és azt, hogy minden alkalom jó hangulatban, vidáman telik. A legemlékezetesebb számomra, amikor a közösségi alkalom után, közösen készítettük el a vacsoránkat, este nem mentünk haza, hanem bent aludtunk a közösségi házban.

Lendvai Mihály

Tavaly a nyári szünet előtt az osztályfőnököm, Tu-

rai Dénes bácsi hívott meg az ifibe. Először majdnem nemet mondtam, de meggondoltam magam. Azért jó az ifi, mert sokat tanulunk a katolikus vallásról, de közben játszunk is. Nagyon jól érzem ott magam. Sok csapatmunkás játékot játszunk, hogy erősítsük a csapatszellemünket. Énekelni is szoktunk. Az ifi vége felé mindig imádkozunk egy Miatyánkot. Néha kimegyünk fogózni, mert sokat ugrálunk a szobában. Én a kis ifibe járok, mert a nagy ifibe nyolcadikosok, vagy annál nagyobbak járnak. Örülök, hogy egy ilyen közösséget találtam.

Bogádi Botond

Én már több mint egy éve járok ifire és nagyon szeretem, mert ott vannak a barátaim, osztálytársaim. Az elején van egy gyors kör, hogy kinek mi volt a legjobb a héten. Szokott lenni néha édesség, mindenki nagy öröme. Mindig van az ifi végén egy kis játék, vagy néha az elején kimegyünk az udvarra és ott kidobozunk. A végén imádkozunk és énekelünk. Különböző tagjai vannak az ifinek. Van, aki csak ritkábban ér rá, van, aki mindig ott van, és van, aki sűrűn hoz édességet, van, aki sokat viccelődik. Jó szokásunk az ifi végi éneklés.

Turai Botond

TESTVÉRKÉNT ÉLNI

Sokan, amikor végigmegyünk az utcán és embereket látunk, könnyen ítélünk. (Ő kedves, ő szép, ő gazdag, ő szegény, ő rossz ember, ő cigány...) Könnyű ítéletet hozni a látottak alapján, viszont a látszat csal... Igen ez közhely, de igaz. Amikor a hétvégén a roma csoporttal Gödöllőre látogattunk, én is ezt tapasztaltam. Soha nem voltam még ilyen találkozáson. Együtt voltunk közel 800-an cigányok és nem cigányok. Nagyon jó érzés volt ott lenni, bepillantást nyerni az ő kultúrájukba, a táncokba, énekekbe... Együtt éltük meg Isten szeretetét, azt hogy az Ő számára nem a bőrszín vagy a hovatartozás fontos, Isten a bőrszínünktől függetlenül végtelen szeretettel SZERET, MINDENKIT. Azt hiszem ezeknek a találkozóknak ez a lényege: testvérként megélni a hitünket, elfogadni egymást, úgy ahogyan Isten minket elfogad. Ezzel kapcsolatban van még mit tanulnunk, de azt gondolom, megéri!

Juhász Dóri

Cserkészzet

Hittel és örömmel

A ceglédi cserkészzet, a 144. számú Kossuth Lajos Cserkészcsapat 1989 óta működik a városban. Mácz István vezetésével 1990. március 15-én mondták el az első „fecskek” a cserkészfogadalmat az Eötvös téren. Akkor 2 lány és 1 fiú órs indult neki a cserkész életnek. Mára már 200-nál is többen tettek cserkészfogadalmat. Igaz sokan már elköltöztek Ceglédre, vagy már kiöregedtek a sorainkból. De mindenki tartogat valamit a cserkészéletéből, amit nem lehet tőle elvenni. Az elmúlt 22 év alatt számos dolog történt velünk, de úgy tűnik a mai világban is megállja helyét az az eszme, szellemiség, amit a cserkészzet képvisel. Számos csapatparancsnok, óravezető, órs, és cserkész fordult meg a többször is máshová költöző cserkészotthon falai között, de véleményem szerint bárkit megkérdeznék ma, aki korábban cserkész volt, biztosan vidáman, vagy, ahogy a zászlónkra van írva, hittel és örömmel gondolna vissza a régi szép időkre.

Kezdetben nem voltak toborzások az iskolákban, ezért a cserkészek száma sem volt túl nagy, ám néhány éve minden általános iskolába ellátogatunk

szeptemberben és őrsi foglalkozásokra invitáljuk a város 3. és 4. osztályos gyermekeit, aminek köszönhetően ma már 40 feletti a cserkész fiúk és lányok száma, akik őrökbe tömörülve játszanak, tanulnak, kirándulnak és ismerkednek meg számos, mások számára talán fel sem tűnő dologgal.

Miért is jó cserkésznek lenni?

Először is, mert rengeteg új embert ismerhetsz meg, akik a barátaid lesznek, sőt mi több a cserkésztestvéreid és úgy éltek együtt, mint egy nagy család. Másodszor, mert az őrsi foglalkozások alkalmával megtanulhatsz csomózni, sátrat állítani, tüzet rakni, kézműveskedni, és még sorolhatnám, mi mindent. Harmadszor, mert évközben is rengeteg program vár, sokat kirándulunk, de az éves munka megkoronázása természetesen a nyári csapattábor, ahol 10 napon keresztül az erdőben élünk, sátorban alszunk, sokat túrázunk, strandolunk és megannyi élmény dús program vár.

Végezetül néhány ok arra, hogy cserkészek legyünk attól az embertől, akitől az egész cserkész szellemiség és mozgalom származik: Lord Baden Powell-től, rövidebb nevén Bi-Pi-től:

1. A cserkészzet egészséges társaságban hasznos elfoglaltsággal tölti ki szabadidőnket.

2. A cserkészzet jellemet ad, amely nélkül semmiféle pályán nem lehet sikert elérni.

3. A cserkészzet arra törekszik, hogy egyénileg neveljen jó honpolgárokat.

4. A cserkészzet alkalmat ad a szolgálatra, Isten dicsőségére és embertársaink javára. Ez az igazi vallásszosság alapja.

5. A cserkészzet ügyessé tesz. Fúrás-faragásunk épp oly hasznos az otthonnak, mint amennyire érdekel saját magunkat.

6. A cserkészzet belénk oltja a becsületesség és a tisztelet érzését. Nem leszünk tiszteletlenek és nem fogunk hazudni.

7. A cserkészzet önbizalomra tanít, mert megismerteti, hogy miképp segíthetünk magunkon és másokon.

8. A cserkészzet egészséget ad, mert szabad levegőre és elővigyázatosságra szoktat.

9. A cserkészzet segít megismerni egyéni hajlamainkat, és így segítségünkre van a pályaválasztásnál.

10. A cserkészzet boldoggá tesz, mert kedves barátokkal és a természet szépségeivel vesz körül.

11. A cserkészzet kiszélesíti világlátásunkat. Mióta a mozgalom szétterjedt minden művelt országra, a cserkészek állandó kapcsolatban vannak egymással.

12. A cserkészzet férfit/lányt akar nevelni, olyan férfit/lányt, amilyenek magunkat szeretnénk.

Köröstyös Dóri

HARANGSZÓ

Megjelenik negyedévente

Szerkesztő: Kabdebó-Ladik Livia

E-mail: harangszo.cegled@gmail.com

Kiadja:

A Cegléd Római Katolikus Plébánia, 2700 Cegléd Kossuth tér 3.

Honlapunk címe: www.cegled-plebania.net

Felelős kiadó: Bokros Levente mesterkanonok, plébános

Készült: az Apáti Nyomda üzemében, Csatorna u. 8.

A címlapfotó: Burgmann László

Grafikák: Kernács Viktória

CSATORNA U. 8. © [06-30]9633-487, [53]313-565

Pannonhalma

10 dolog, amit tudni érdemes:

1. Pannonhalmán található a Szent Mártonnak szentelt bencés templom és monostor.
2. A bencés apátságot Géza fejedelem alapította, az első templomot Szent István idején, 1001-ben szentelték fel.
3. A főapátságot 1996-ban az UNESCO Világörökség Bizottsága fölvette a világ kulturális örökségeinek sorába.
4. A bencés rend mai napig híres gyógynövénytermesztéséről.
5. A Pannonhalma-Sokoróaljai borvidék kiváló rajnai rizlingjei és traminjei teremnek itt.

– *Hogyan kerültek Pannonhalmára?*

Szabolcs: Hat évvel ezelőtt hazajöttem a szüleim egy lelkigyakorlatról, ahol egy asztalnál ültek egy olyan házaspárral, akiknek a gyereke Pannonhalmán tanult, és felvetették, hogy lenne-e kedvem nekem is jelentkezni oda. Először nemet mondtam, de aztán gondolkodtam rajta és elmentünk felvételizni.

Bence: Nekem már a Szabolcs mesélt róla, akkor nagyon oda akartam menni, de ahogy közeledett a felvételi, elgondolkodtam, hogy tényleg ezt akarom-e, de végül megpróbáltam.

Lackó: Én is a Szabolcstól érdeklődtem, de egészen a nyílt napig nem voltam biztos magamban, ott döntöttem el végleg, hogy jelentkezem.

– *Nehéz volt a felvételi? Nem rettentett el benneteket?*

Bence: Egyáltalán nem. A központi nem volt nehéz, a pannonhalmi meg kipróbálták, hogy milyenek vagyunk. Kötetlen beszélgetés volt és egy hittanvizsga.

– *Jártatok a felvételt megelőzően Pannonhalmán?*

Szabolcs: Egyszer kiskoromban, és azt állítják a szüleim, hogy én már akkor mondtam, hogy ott akarok tanulni, de én erre nem emlékszem.

– *Mi hiányzik nektek itthonról legjobban?*

6. *Itt található a világ egyik legnagyobb apátsági könyvtára.*

7. *Az apátság levéltárában őrzik a magyar nyelv legrégebbi írásos emlékét, az 1055-ben kelt Tihanyi Alapítólevelet.*

8. *Pannonhalmán alakult meg az első kolostori iskola Szent István idejében.*

9. *Az apátság 1802 óta foglalkozik középiskolai oktatással.*

10. *A Pannonhalmi Bencés Gimnáziumban tanul három ceglédi fiatalember: **Lipóczki Szabolcs, Rajta László, Tóth Benedek. Velük készült az alábbi beszélgetés.***

Szabolcs: A lányok.

Bence: Igen ők, meg a menzát volt nehéz megszokni. Vagyis még most se szoktam meg.

Szabolcs: Azért nehéz hozzászokni, mert borzalmas a kaja. Kitalálnak neveket, azt se tudjuk, mit eszünk. Pincepörkölt például. Olyan, mint egy folyós romlott paprikás krumpli.

– *Nincs kívánságlista?*

Bence: Van egy menzabizottság. Diákokból áll. Ők, ha valami nagyon szörnyű, kihúzzák. Lehet javaslatokat tenni. Mondjuk így változott is már, kezd javulni.

Szabolcs: A vasárnapi ebédek jók, meg alkalmakkor. Egyszer farsangkor egy fél tyúkot adtak fejkenként. Az jó volt.

– *Visszatérve a lányokra, nagyon rossz, hogy nincsenek?*

Szabolcs: Hát végül is, az jó, hogy lehet akár szakadt pólóba is járni, nem szólnak meg, nem lehet vasalni, úgyhogy nem baj, ha gyűrött a ruhánk. Ilyen szempontból még előnyös is, mert háromszáz fiú között nem fogok ott tetszelegni.

Bence: Otthonosabban érezzük magunkat lányok nélkül.

– *Most csupa előnyös dolgot mondtatok, akkor most hogyan van ez? Hiányoznak tulajdonképpen a lányok?*

Szabolcs: Igen, maga az érzés,

Fotó: Tóth Tihamér

hogy vannak lányok. Jó lenne, ha misén éneklés közben nemcsak a fiúk dörögését lehetne hallani. Tiszta felüdülés itthon a mise.

– *Van lány testvériskolátok?*

Bence: Iskolánk nincsen, de lehet minden osztálynak lány testvérosztálya.

Szabolcs: Nekünk például a Svetitsben volt, találkoztunk, volt, hogy mi mentünk Debrecenbe, ők jöttek ide, vagy szerveztünk közös programot Pesten. Aztán felmondtuk.

– *Miért?*

Szabolcs: Nem voltunk megelégedve velük.

Bence: Ilyen helyzetben válogatásabbak lesznek a fiúk. Nekünk is volt testvérosztályunk, de mindenki mondta, hogy ezek így néznek ki, meg úgy, mi is beszüntettük a kapcsolatot.

– *Milyen gyakran jártok haza?*

Lackó: Havonta egyszer lehet hazamenni. Aki messze lakik, ritkábban jár, inkább ott marad.

– *Honnan származnak a tanulók?*

Szabolcs: Vannak Felvidékről, Erdélyből, Pécsről, Sátoraljaújhegyről, Debrecenből, Németországból, mindenhonnan.

– *Hányan vannak egy osztályban?*

Bence: Én egy osztályba járok Lackóval, mi vagyunk a legnagyobb osztály, most 40-en vagyunk. Amúgy átlag 30-an vannak egy osztályban.

– *Ez elég nagy létszám. Nem zavaró?*

Lackó: Nem, sőt, sokkal jobb egy nagy közösségben lenni.

– *Milyenek a tanárok?*

Lackó: Változatosak. Vannak világhírűek is, jók, meg kevésbé jók. Népszerűek.

Szabolcs: Van ismerős is, az egyik ceglédi lelkész apukája, Kirsch Attila. Fizikát tanít.

Bence: Meg prefektusunk is volt.
– *Az mit jelent pontosan?*

Szabolcs: Osztályfőnök-segéd. Minden osztálynak van egy prefektusa, mert sokat vagyunk ott, az nem lehet, hogy csak egy ember legyen velünk. Be van osztva, hogy melyik nap ki van ott. Olyankor bent laknak, amúgy a családjukkal.

Bence: Van egy tanári ház, ott laknak, akik távolabbról jöttek, akik viszont Győrben laknak, azok bejárnak.

– *Milyen a világi és a szerzetes tanárok aránya? Illetve a nem szerinti megoszlás?*

Lackó: A szerzetes tanárok jóval kevesebben vannak. Szerzetes prefektus talán csak 3-4.

Bence: A női tanárok is kevesen vannak, általában nyelvtanárok.

– *Hánykor keltek fel sulinapokon?*

Szabolcs: Fél hétkor van ébresztő elvileg. Reggel hétkor kötelező stúdió, tanulóidő van az órák előtt, a termekben. Közel vannak a termek a hálókhoz, minden egy épületen belül van, úgyhogy 6.57-kor is elég kelni. Héttől fél nyolcig van ez a stúdió, olyankor lehet aludni még egy kicsit a padon.

Lackó: Vagy tanulni, én a bioszt szoktam átnézni ez idő alatt, jó csönd van.

Szabolcs: Elvileg olyan szabály van, hogy aki akár a ceruzáját is leejti, annak fel kell állnia és úgy maradni, ameddig a felügyelő tanár le nem ülteti. Persze ritkán áll fel magától valaki, mindenki próbál sunyítani. Volt viszont olyan is, aki annyira megszokta ezt a rendet, hogy a saját hálójukban is felállt az asztal mellől, amikor zajt csapott, úgy kellett a társainak rászólni, hogy üljön már le, nem stúdiumon van.

– *Ilyen nagy a szigorúság?*

Szabolcs: Nem. Nálunk is vannak csinYTEVÉSEK.

Bence: Persze van büntetés, közmunka: mosogatás, személtvitel, karbantartónak segítség. Nekem egyéni büntetésem van: egy szobanövény levelét kell tisztogatnom.

Lackó: Én olyan büntetést kaptam tavaly, amikor nem maradtam csendben lefekvés után, hogy egy órát kint kellett állnom a folyosón.

– *Mit csináltok órák után?*

Bence: Közös ebéd van, kivéve

annak, aki sportol. Nekik külön van „sportebéd” az ötödik óra után. Azok esznek olyankor, akik hatodik óra után sportra mennek.

Szabolcs: Hogy legyen egy kis idő az ebéd meg a sportolás között. Ne rögtön kaja után kelljen futniuk például. Ugyan ellenőrzik, de néha belóg olyan is a sportebédre, aki nem sportolni megy, csak nagyon éhes.

Bence: Amúgy hat óránk van minden nap, szombaton is. A sportolás nem kötelező, lehet járni kosarazni, meg atlétikára, vívni, lovagolni.

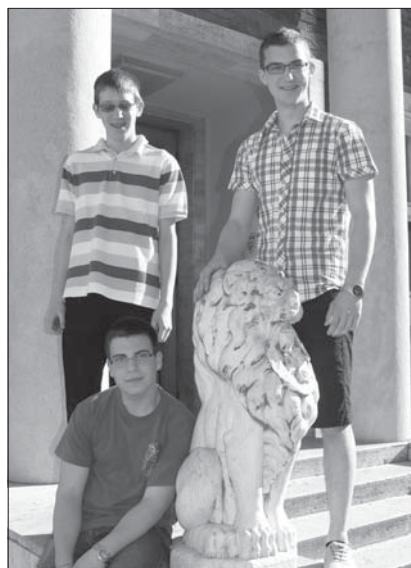

Foto: Tóth Tihamér

Szabolcs: Minden nap van szabad időnk kettőtől négyig és azon belül fél háromtól negyed négyig van kötelező kimenő. Szabad levegőn kell lenni. Sétálgatunk.

– *A turisták, látogatók nem zavarnak benneteket?*

Bence: Nem, sőt feldobják az életet.

Lackó: A japán turisták fotóznak bennünket vagy velünk fényképezkednek.

– *Mivel foglaltjátok el magatokat a szabadidőben? Lehet ott menni valahová?*

Lackó: Nem. Hazatelefonálunk, vagy focimeccset nézünk.

Szabolcs: Beszélgetünk. Ezért nagyon erős a közösségi élet, mert tulajdonképpen semmi mást nem tudunk csinálni, csak egymással beszélgetni.

Bence: Most már itt a jó idő, lehet fagyizni, azzal is megy az idő. Aztán négytől hétig kötelező tanulóidő van.

Ha témazáró van, takarodó idő után is engedélyezik a tanulást. Este vacsora után is van egy kis szabadidő. Olyankor lehet gépezni.

– *A híres pincészetben már jártatok?*

Bence: Farsangkor, Márton-napon szerveznek pincelátogatást. Lehet rá jelentkezni. Még nem voltam.

– *Szabad bejárásokat van mindehová?*

Szabolcs: Majdnem. Olyan helyekre is mehetünk, ahová látogatók nem. Beléptető kártyarendszer van, kártyát vinni kell. Még a betegszobára se tudok menni nélküle.

– *Milyen szakkörök vannak?*

Lackó: Én oklevélolvasó szakkörre járok. Régi okleveleket nézegetünk, és mivel ezeket olvasni se könnyű, azt is megtanuljuk, hogyan kell elolvasni azokat. Van, hogy lemegyünk a levéltárba és megnézzük az eredetit, mindenféle alapító okleveleket.

Bence: Van még numizmatika is, azt hiszem, hogy ott régi érmekkel foglalkoznak, de én földrajz szakkörre járok, meg jövőre fogok jog szakkörre járni.

Szabolcs: Én is járok jog szakkörre, meg filozófiára, meg emberismeretre.

– *Mit tanultok jog szakkörön?*

Szabolcs: Most például az örök-léssel foglalkoztunk, hogy mennek ezek jogilag. Általában olyan gyakorlatiasak ezek a szakkörök, életszerűk.

Bence: Igen, a földrajz se földrajz igazából, hanem közgazdaságtan. Előadásokat is szoktak szervezni, most például a hitellel kapcsolatban. Nem kötelező amúgy szakkört választani.

– *A főapáttal szoktatok találkozni?*

Szabolcs: Nem nagyon. Sokat van távol, utazgat. Egyszer viszont voltam nála egy kis csoporttal, az nagy élmény volt.

– *Jól érzitek ott magatokat? Nem bántátok meg, hogy oda jelentkeztetek?*

Bence: Nem. Több a jóérzés bennünk a suliról. Jól érezzük ott magunkat. Meg az jó, hogy hárman vagyunk Ceglédről. Van más barátom is, meg biztos meglennék, ha nem lennének a fiúk, de azért jó így.

Kabdebó-Ladik Livia

Kulinária

Itt a nyár, a meleg! Jönnek a rokonok, gyerkőcök nyaralni, váratlanul betoppnhatnak a barátok! Ilyenkor felhagyunk a nehéz magyaros étkekkel, szeretünk könnyen, gyorsan elkészíthető ételeket fogyasztani, kínálni. Mostani számunkban tapasztalt, nagycsaládos anyák (sorrendben: **Dr. Tóthné dr. Kuthy Kornélia, Kálnoki-Kis Zsófia, Dr. Kuthyné dr. Mátyus Katalin) osztják meg velünk szinte pillanatokon belül elkészíthető, mégis üdítő, ízletes ételük receptjét.**

HIDEG ÓSZIBARACKLEVES

(5 személyre)

Hozzávalók: 500gr ószibarackjoghurt, 1 liter ószibaracklé jól behűtve, kevés tejszín, jó sok jégkocka (én az egész jégkockatartóval beleteszem), ószibarack, málna, egyéb gyümölcs ízlés szerint.

Elkészítés: A joghurtot, gyümölcs-

levet, tejszínt egy mély tálban elkeverjük, beletesszük a jégkockákat majd az apróra vágott gyümölcsöt, és jól behűtjük. Természetesen más íz kombinációval is elkészíthető a leves, szerintem nem lehet elrontani!

GYÜMÖLCSÖS CSIRKEMELL

Hozzávalók: csirkemell, olaj, margarin, nagy szemű szőlő, alma, banán vagy ízlés szerint más gyümölcs, só, bors, Worcester szós, cukor, gyömbér, kakukkfű

Elkészítés: Az apró kockára vágott csirkemellet forró olajban megsütjük. Worcester szósz, sót, borsot adunk hozzá ízlés szerint. Ha elkészült, félretesszük. Ebbe az edénybe/serpenyőbe 2 evőkanál cukrot teszünk, és világos barnára pirítjuk, karamellizáljuk.

Kellő barnaságnál 2-3 dkg. margarint keverünk hozzá és az előre kettévágott, kimagozott szőlőt közkeverjük. Felolvasztjuk a karamellt és közben a szőlő is megpuhul, hozzáadjuk a darabolt almát és a többi tetszőlegesen választott gyü-

mölcsöt. Frissen reszelt gyömbérrel, kakukkfűvel ízesítjük.

CSOKIS-ZABPELYHES KEKSZ

A gyerekek általában az egyszerű dolgokat szeretik. A keksz ez a kategória.

140 gr (barna) cukrot kikeverek 110 gr vajjal. (nem margarinnal, mert a vaj egészségesebb, mint a margarin) Hozzáadok egy tojást és jól összedolgozom.

140 gr (teljes kiőrlésű) liszttel, csipet sóval és fél teáskanál szóda-bikarbónával továbbkeverem. A liszt egy részét lehet helyettesíteni kávédarálóban megőrölt zabpehellyel is. 100 gr fekete csokit apróra vágok és egyenletesen beledolgozom a masszába. Adhatok hozzá egy maréknyi apróra tördelt diót, vagy mandulát, mogyorót, egészen hagyott zabpehely lapokat is. Kivajazott sütőlapra kanállal kis halmokat rakok, majd előmelegített sütőben kb. 10 perc alatt kisütöm.

Írják meg nekünk kedvenc receptjeiket az alábbi internetes címre: harangszo.cegled@gmail.com

Ajánló

Ludmilla Ulickaja a legismertebb kortárs orosz író, a fordításoknak köszönhetően Magyarországon is rendkívül népszerűek regényei. Sajatunknak érezzük a XX. század történelmi eseményeivel sodródó hősök sorsát, és magával ragad bennünket lendületes stílusa. Ugyanígy – a fülszöveg szavaival: komolyan, de játékos fantáziával, lebilincselően, sok szeretettel – mesél a gyerekeknek is a *Történetek állatokról és emberekről* című könyvének három fejezetében.

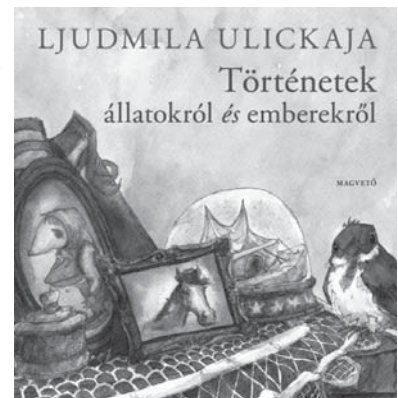
Ezopusz és La Fontaine óta tudjuk, hogy az állatmesék emberi gyengeségekről szólnak tanító céllal. Ulickaja szereplői azonban sokkal árnyaltabb alakok: maguk is szenvednek a szomorú élethelyzetektől, melyekbe nem mindig saját hibájukból kerültek. „Ó, de jó is azoknak, akiknek semmijük sincs” – sóhajt fel a Magányos Egér, aki ember – pontosabban egérkerülő természete miatt tárgyakkal pótolja távoli rokonait. Zellő csikó cirkuszi álmainak valóra váltását lakótársa, Kedves kanca nehezíti meg, mivel képtelen lemondani megszokott otthonáról. A harmadik történet szereplőit (a verebet, a macskát és az ezerjófívet) saját családtagjaik szívtelensége űzi egy elhagyott, romos házba, ahol – személyes sorsukból okulva – önfeláldozóan gondoskodnak rászoruló társaikról.

Éppen ez a vonás köti össze a könyv állatbőrbe bújt szereplőit. Képesek túllépni egyéni sérelmeiken, mások javára fordítani keserű tapasztalataikat, és szeretetet adni azoknak, akik talán önzőbbek is náluk. Egy jólelkű

betolakodó nemcsak vagyonától, de magányától is megszabadítja a Magányos Egeret. Zellő csikó azokkal a produkciókkal szerzi meg a hön áhított cirkuszi állást, melyekkel korábban búskomor társát vidította fel. A rossz családba született macska és veréb meséje pedig a bölcsesség és a feltétel nélküli szeretet példázata gyerekeknek és felnőtteknek egyaránt. Érdemes tehát együtt olvasni a könyvet gyermekeinkkel. Ők jól szórakoznak majd a mulatságos helyzeteken, mi pedig felismerhetjük, hogy hasonlítunk a szereplőkre, vagy nagyon szeretnénk hasonlónak válni ezekhez az állatfigurákhoz.

A Magvető Kiadó három éve adta ki magyarul Ulickaja első mesekönyvét, de idén már a boltokba került második kötete is: *Történetek gyerekekről és felnőttekről*.

Szósné Molnár Helga

Csaba testvér árvái

Köszönjük a nagyszámú szállásadó család jelentkezését, valamint a segítségnyújtást Mindnyájatoknak!

Várjuk felajánlásaitokat és adományaitokat a Bőjte Csaba testvér árváinak rendezett táborozáshoz. Természetesen az anyagi támogatás is nagyon fontos a programok kivitelezéséhez, valamint az étkeztetéshez, de nagy segítséget jelentenek az árvaház lakóinak az alábbi felszerelések: mosószer, mosogatószer, tisztálkodási szerek, tartós élelmiszerek, könyvek, DVD- és CD-albumok. A helyi étkeztetéshez szükséges élelmiszereket is jó szívvel fogadunk.

Várjuk felajánlásaitokat a plébánián, valamint a templomban!

Köszönettel: **Sági Anikó**

Humor a hittanórán

A templom részei: „bejárat, hajó, zongorahely, ahol a kontár énekel.”

„A Szentírás azokat a könyveket tartalmazza, amelyeket az egyház nyugalmazottnak ismer el.”

Ki a plébános Cegléden? – „Pap Levente.”

Ki a pápa? – „Bokros Levente.”

A gyónás: „Dicsértessék a Jézus Krisztus. Mindörökké ámen. Szeretnél gyónni? Igen. – A pap mondja: mondd el bűneidet! Aztán elmondja az imát. A végén a pap motyog valamit, aztán azt mondja: elmehecc.”

Szent Bence alapította a Bencés rendet, a Jezsuita rendet pedig Szent Jezsuitok.”

Nyitva tartás: H-p: 5h-18 h-ig, Szó.: 5h-13-ig
Tel.: 06-53-311856

Címünk: 2700 Cegléd Kossuth Ferenc u. 2.

Jelenünk és jövőnk a múlt értékeire épül, s mi az ebben rejlő értékeket sütjük bele kenyereinkbe, péksüteményeinkbe. Valamennyi termékünk kiváló minőségű, magyar alapanyagból készül, magyar dolgozók keze által. Mi hiszünk a hagyományos, kézzel készült technológiában, és a tradicionális receptúrákban. Hisszük, hogy mindez olyan minőséget biztosít termékeink számára, amellyel minden nap bátran állhatunk megbecsült, kedves vásárlóink elé. Lipóti parasztkenyér: 3 kg. Összetevők: búzaliszt, víz, só, élesztő, kukoricapehely.

Lipóti teljes kiőrlésű kenyér, Lipóti rozsos parasztkenyér, Alpesi rozs kenyér, Lipóti magos vekni Kraftlackl kenyér, Erdélyi-Lipóti pityókás kenyér, Lipóti olívás masni, Lipóti PurPur kenyér, Lipóti északi magvas kenyér, Lipóti élesztő nélküli kenyér, Ciabatta, Császárszemle, Kornspitz, Tönköly kifli, fonátkák, Lipóti foszlós kalács, Lipóti kuglóf, kürtös rúd, Fitness croissant, Lipóti rétesek, pogácsák és még sokféle finomság.

• Gluténmentes termékek.

Cserpes Sajtműhely termékei: Tejtermék tartósítószer és adalékanyag nélkül. Nálunk 1 liter tej egy liter tejből van. A tejfől tejfől ízű, a kefir kefir ízű, és a túró sem a maradék selejtből granulálódik. Továbbá: sajtok, joghurtok, krémtúrók, Cserpes Trudi, kakaó, illetve karamellás italok kaphatóak.

Helyben sült termékekre előrendelést felveszünk. 06-53-311856. Hétköznap 18 óra után, illetve szombaton 13 óra után értéksökkenként áron értékesítjük az aznapi péksüteményeket!

Szent Imre Patika

Cegléd, Szent Imre h. u. 22.
Tel/Fax: 06-53-315-845
Ny.: H-P: 7³⁰-20⁰⁰ Sz: 7³⁰-13⁰⁰
stimpat@t-online.hu

Hűségkártyára kedvezmény

Egészségpénztárak elfogadóhelye

Vércukor-, vérnyomásmérés,
koleszterin és triglicerid meghatározás.
Ingyenes házhozszállítás!

ÚJMISE

Fekete Roland
ceglédi újmisé-
je szeptember
16-án, vasár-
nap 10 órakor
lesz
a Szent Kereszt
Plébánia-
templomban.